

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΟ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΜΠΕΛΟΤ

ναμένη ή Μπελότ, έτρεξε, κατακόκκινη, στο σταβλό, διου ο πατέρας της άρμεγε τη γελάδα, και φώναξε μ' όλη τη δύναμη της νεανικής φωνής της :

—Μπαμπά ! Τρέχα νά δης ! Τρέχα !..

Έκείνος άνασπρόθηκε — είχε τελειώσει τό άρμεγμα — κι άκούστηκε τη γαβάθα γεμάτη γάλα στό τραπέζι της κοίτης, σφουγγίζε τό χέρια του πάνω στη μπλούζα του και ρώτησε :

—Τι τρέχει ; Τι θέλεις νά δω ; Πού ;..

—Τρέχα στό ύπόστεγο, γρήγορα !..

Ο Λαρομιέγ πήγε με την ήσυχια του στό ύπόστεγο. Τι νά έτρεχε και τάραιε τόσο την κόρη του, που έστειλε κεί δίπλα του, κατακόκκινη και ταραμμένη ;

Χωρίς διόλου ν' άκούγεται, πλησίασε και κιντήσε.

—Βρε τον παλάνθρωπο ! φώναξε κι αυτός άγανακτισμένος.

Δέν ήταν βέβαια τίποτε τό σοβαρό ακόμα, αλλά μπροσός νά γινη ποιά σοβαρό. Ο Αλγουντινός, ο καινούριος του ύπηρέτης, που μόλις είχε μιá βδομάδα στό χτήμα, ο παλάνθρωπος, ήτανε κει, στό ύπόστεγο, και φίλιος της δούλα τους, τη Μαρία.

Θά ήτανε πάνω από σαράντα χρόνων ή Μαρία, με λιγοστά κόκκινα μαλλιά και μάνα στό στόμα της καμιά δεκαριά δόντια που της άπόμειναν, κατάντρο, λές και πενθούσανε για τό χαμό των άλλων που της έλειπαν. Ένός ο Αλγουντινός, που μόλις είχε άπολήξει από τό στρατό, ήτανε πάνω στη βράση της νεότης του, σαστό λευκτόπαδο, είχε όλα του τά δόντια και θά μπροσός χωρίς φόβο νά δαγκώσει και τά πιο άγρονα φρούτα. Ο Έρωτας όμως είνε τριπλός, κι έτσι ορίχτηκε της Μαρίας, μιáς σαραντάρας.

Αυτό όμως δέν μπορούσε ν' άφήση άσχημίζητο τ' άφεντικό του. Δέν θά έπέτρεπε σέ κανέναν νά του ξεμαλλιάη τη δούλα του. Η Μαρία ήτανε άξια στη δουλειά της. Έβγαζε χρόνια τώρα δούλευε με άφοβισια. Προσεγική και άκονόμια, ήταν ή ψυχή του χτήματος. Αδύτη φροντίζε για όλα, για τά γεννήματα, για τά ζώα. Άν την έχανε, ή έρμιά θά ήτανε μεγάλη. Ποιός θά ξεφομαζότανε πειά για νά γεμίζει ή σκευόλα του μελάρινα - Λαρομιέγ ; Ποιός θά φροντίζε για τό χτήμα και για τά ζώα, πριν από τά ξεμειρωμάτα ως άργά τη νύχτα, για ένα καινού φρούσι ;

—Άγομιένος ο Λαρομιέγ, ώρισμε νά πνιχθί τον ένοχο.

—Τι κάνεις κει, μορέ παλνόςκιο ; Άσπα, για νά μάθης νά τρώνευ, ακαμάτη !..

Κι ένα δυνατό χαστοίνα άστραψε πάνω στό μάγουλο του Αλγουντινού.

—Τι σ' έπιασε και με βαρός ; !.. ρώτησε ένεινος, σαστισμένος από τό ξαφνικό χτύπημα.

—Τι μ' έπιασε ; Θά σέ πνιξί, μορέ !..

—Γιά δοκιμασε λιγάκι... —Πάρε κι αυτό, για νά μαζέμηης τη γλώσσα σου ! φώναξε μαγιασμένος ο χωρικός, δινοντας τον ένα δεύτερο χαστοίνα, τόσο δυνατό και βροντερό, που τρονόμαζε τά σπουγγίτια, που ήταν κρημμένα στον άεραόνα κι' έβριγαν όλα μαζύ σαν σύννεφο.

—Τό Θεό σου ! φώναξε ο Αλγουντινός. Από χαστοίνα ! Μοι' άδωσες έμένα δύο χαστοίνα !..

—Πάρε κι' αυτό νά γίνουη τρία, παλνόςκιο !..

—Έτσι, έ ; Θά σου τά γρησίο με τό παραπάνω... Δέν μ' άρέσει νά κάνω χρέη έγώ, είμαι καιλοηροτής.

Και χωρίς ν' άρπορησθή ο ύπηρέτης, άστραψε τέσσερα χαστοίνα καταποδιστά στό μάγουλο του άφεντικού του. Μα τι χαστοίνα !.. Η χήνηε στη χαβούδα θά τ' άκουσαν ν' άρχισαν νά φρονιάζουνε τρομαγμένες. Η Μπελότ κι' ή Μαρία κιντήσανε από μακριά, χωρίς νά τολμάουν βέβαια νά επέμβουη.

Τό άφεντικό, χωρίς νά βγάλη ταμιοειά, έτρωθε τό μάγουλό του, κιντήζοντας τον ύπηρέτη του με μάτια κατάπληκτα — κατάνληκτα όμως από τι ; Άπό θυμό ; Άπό έκπληξη ; Άπό θαυμασμό ;

—Μορέ μαρόδο χέρι ! σολλογιζότανε. Ποιός νά τό πιστευσί αυτό ; Ένα παλνόςκιο, ένα χαμίνι μιá σταλιά ως τά πρόθεσι, που πήγε στό στρατό... Είνε από άτσάλι, τό παλνόςκιο ! Μορέ τον παλνόςκιο, χέρι !..

—Ώστόσο, δέν μπορούσε νά τό χωνέμη βέβαια, και για νά έκδικηθή, τοδύσσε μιá κλωστή στην κοιλιά... —Έτσι τώχομε τώρα ; Άρχισες και τις κλωστές ; Πάρτη πλώ κι' αυτή !.. μοιγχιόσε ο ύπηρέτης.

Και με τό πόδι του, που θά ήτανε κι' αυτό από άτσάλι, ξάπλωσε κάτω τον άφεντικό του.

Ο Λαρομιέγ σπρόθηκε με δυσκολία. Ύστερα, μαγιασμένος, άρπαιξε τον ύπηρέτη του από τό γακά, τον τρονόμαξε κι' έκανε νά του βάλη πόδι για νά τον ριχθί κάτω. Με δύο δυνατές κλωστές όμως, τό παλνόςκιο τον κήλησε πάλι καταγής, πέντε μέτρα παρξέει.

—Δέν σου φτάνε τόσο έξίλο, γέρο ; Θέλεις κι' άλλο ; φώναξε ο Αλγουντινός, καθώς άκουσε τό κεφάλι του άφεντικού του νά χτυπά στό χώμα. Ζήτα μου γονατιστός σπρόφρεσι, γονατιστός και με τά χέρια ένωμένα, γιατί άλλοιώς σου σπάσω τά πλευρά !..

Άκούγοντας αυτή τη φοβέρα τό άφεντικό, άναγκάστηκε νά ζητησθι συγγνωμη από τον ύπηρέτη του, χωρίς όμως και νά χαμηλώση με ταπεινισί τό κεφάλι, γιατί τά μάτια του μένανε καρφονόμια πάνω στό παλνόςκιο, που με τόση εύκολία τον έβαλε κάτω, αυτόν, παλνόςκιο πρωτοπαλνόςκιο του χωρικού και ξεκουσμένο παλαιστή σ' όλη την επαρχία.

—Όταν επέτρεψες σπρόθηκες όρθος, φεύθισε ;

—Μαρέ, νά μίν άδασκαθή, παιδί μου ! Άπίστευτο πράγμα ! Άπό άτσάλι σ' έχουη καρμωμένο ή γουσιου σου ;

Κι' ύστερ' από λίγο δέν μπόρουε νά κρατηθή και το έπει :

—Γιά δοκιμασε νά σπρώξης τό βοιδάμαξο με τους ώμους σου, νά δοίμε... Βάλε από κάτω την πλάτη σου, έτσι, γειά σου !.. Λένε πως μερικοί μπορουη και τό σπρώκουν.

Παραξενωμένος ο ύπηρέτης, δοκιμασε όστόσο και σπρώσσε πραγματικά πάνω στη ραχή του τό τεράστιο βαρύ βοιδάμαξο.

—Μορέ γειά σου, παιδί μου ! Μπαρόδο σου !.. Έχω άκούσει πως στό πανηγύρι κάποιος Ήρακλής σπρόκινε ένα σιδερένιο άφροτρο στους ώμους του και κανέι βόλιτες. Για δοκιμασε και τό άφροτρο... —Ο ύπηρέτης φορτώθηκε τό βαρύ σιδερένιο άφροτρο στους ώμους του σαν παγινιδάκι.

—Γιά όνομα του Θεού !.. Μορέ αυτός θά μπορούσε νά άρποσθι χωρικός βόδια !..

Ο θαυμασμός του γέρο - χωρικού δέν είχε όρια. Τόσο χρόνον άνηθοστος, δέν τό είχε ξαναδύ αυτό τό φαινόμενο. Κι' ούτε και τό φαινόνατε του μικρού διόλου. Ο Αλγουντινός ήτανε μικροκαμωμένος, με τά χέρια του, ή πλάτης του κι' όλο τό κορμι του ήταν άτσάλενα.

Μέσα στον ένθουσιασμό του, ο γέρος ρώτησε και την κόρη του :

—Ε ; Τι λές και σέ, Μπελότ ; Είδες παλνόςκιο ; Δέν πιστεύω νά χης δη κι' άλλον με τέτοια δύναμη !..

Ξαφνικά όμως πήγε κοντά του ο ύπηρέτης, παρτάρσε χάμο τό άφροτρο και το έπει άπότομα :

—Σόνουη τ' άστειά ! Κανόνσε μου τώρα τά μεροκάματά μου, νά τρελώνομε, νά φεύγω... —Ο χωρικός άνατριχίλασε, σαν τώκουσε αυτά τά λόγια.

—Νά φύγη ; Θέλεις νά φύγη από τό χτήμα ; Και ποιός σου έπει νά φύγη ;..

—Δέν μοι' τότε κανείς, με τό καταλαβαίνω μοναχός μου.

—Τι λές, παιδί μου ;..

—Μιά πού τσοκωθήκαμε, δέν μπορουεις πειά νά με κρατήσης στη δουλειά σου. Παίξουμε και έξίλο, βλέπεις... —Και τι σημασία έχει αυτό ;

—Πώς είτες ; Δέν έχει σημασία ;..

—Τό μόνο που έχω νά σου πώ, είνε νά μίν πειραζής την ύπηρέτρια. Αυτό δέν είνε διόλου ασπαστό. Σηγημένα, τιμημένα ! Άν όμως θέλεις καλά και σώνει γεννηάκι, δόξα νύχθι ο Θεός, έχουη κι' άλλες, και δώ μάλιστα... —Ποιάν έχουη ;

—Την κόρη μου, την Μπελότ.

—Την κόρη σου ;..

—Και γιατί όχι ; Νέος είσαι, νέα είνε, είστε πολύ ταριαμαμένοι. Για κίντα την, λοιπόν, τί όμορφη πού είνε ! Έλα κοντά, Μπελότ, και μίν κοκκινίσεις έτσι. Πώς την βλοικεις, Αλγουντινέ ; Την θέλεις γεννηάκι σου ; Τι νά σάς πώ, παιδί μου, είστε γεννημένος ο ένας για τον άλλο. Μ' έναν τέτοιο άνδρα, κόρη μου, όλος ο κόσμος θά σε ύπολήφτεται και θά σ' έκτιμά. Και τό σπύι ; Και τό χτήμα ; Θά τά κιντήξη καλύτερα από κάθε άλλον ! Ένας τέτοιος άνδρας ! Ο πό δυνατός άνδρας της επαρχίας ! Παντού θά βροσθή τό δίκιο του, και στην άγορά, και στις ταβέρνες και στό θερισμάτα και στ' άλλονισμάτα... Ποιός θά τολμήη νά τώ κλήση ; Είμαι σίγουρος ότι πιν κλεισά τό μάτια μου θά έχετε κι' ένα άλλο χτήμα, σαν αυτό που θά σάς δώσω !.. Μαρός, λοιπόν, δώστε τά χέρια, παιδιά μου ! Έτσι νά ζήσετε, μαρόδο ! Κι' ο Θεός μαζύ σας !..

Κι' άφού τους έδωσε την ελχί του, ανέβηκε με κόπο στο δομάτιο, για νά τρώη τό κορμι του... —Έτσι τώχομε τώρα ; Άρχισες και τις κλωστές ; Πάρτη πλώ κι' αυτή !.. μοιγχιόσε ο ύπηρέτης.

